

ด่วนที่สุด

ที่ คค 0206/ ๑3๖8

กระทรวงคมนาคม

ถนนราชดำเนินนอก กทม. 10100

๑๒ มีนาคม 2550

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร 0503/1143 ลงวันที่ 24 มกราคม 2550

สิ่งที่ส่งมาด้วย ตารางเปรียบเทียบระหว่างร่างพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทยที่เกี่ยวข้องกับ
ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ.

ตามหนังสือที่อ้างถึงสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ได้ขอให้กระทรวงคมนาคมพิจารณาเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องหรือในประเด็นอื่นที่เห็นสมควรเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการรัฐมนตรีในร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ. ของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความละเอียดแล้ว นั้น

กระทรวงคมนาคมได้ส่งร่างพระราชบัญญัตินี้ให้กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีพิจารณาเสนอความเห็นแล้ว ได้รับรายงานดังนี้

1. บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีในร่างพระราชบัญญัตินี้ คือ หมวดที่ 5 เรื่อง มลพิษทางทะเลและชายฝั่ง ในมาตรา 90-95 และบทลงโทษในมาตรา 134 -136 รวม 9 มาตรา

2.สาระสำคัญของบทบัญญัตินี้ เป็นการดำเนินการเพื่อป้องกันมลพิษที่อาจเกิดขึ้นจากเรือหรือแท่นขุดเจาะเพื่อผลิตปิโตรเลียมในทะเล โดย

2.1 มอบอำนาจให้คณะกรรมการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งแห่งชาติกำหนดค่ามาตรฐานคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งและบริเวณพื้นที่ปากแม่น้ำ

2.2 ห้ามการปล่อยทิ้งน้ำมัน ของเสีย สารอันตราย จากเรือและสิ่งติดตั้งในทะเล เว้นแต่เป็นการปล่อยทิ้งในกรณีจำเป็นเพื่อเป็นการรักษาชีวิตหรือความปลอดภัยของเรือและสิ่งติดตั้งในทะเล

/2.3 ให้กัปตันเรือ...

2.3 ให้กัปตันเรือหรือผู้ครอบครองสิ่งติดตั้งในทะเล ต้องทำบันทึกการของเสียหรือสารอันตรายที่มีอยู่และปริมาณการปล่อยทิ้ง ขนาดของเรือ รายละเอียดและประเภทของสารอันตราย และของเสีย รวมทั้งหลักเกณฑ์วิธีการในการบันทึกที่จะกำหนดไว้ในกฎกระทรวง (ปัจจุบันยังไม่มีกฎกระทรวง)

2.4 กำหนดให้มีการสำรวจผลกระทบจากการปล่อยทิ้งของเสียหรือสารอันตราย โดยการประชุมชี้แจงและจัดทำประชาพิจารณ์เป็นการล่วงหน้า

2.5 การปล่อยทิ้งในกรณีจำเป็นเพื่อเป็นการรักษาชีวิต หรือเพื่อความปลอดภัยของเรือ และสิ่งติดตั้งในทะเล สามารถกระทำได้แต่ต้องรายงานล่วงหน้าต่อหัวหน้าท่าเทียบเรือ ถึงเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดความจำเป็น สภาพอากาศและทะเล ประเภทและปริมาณสารที่อาจจะปล่อยทิ้งและมาตรการที่ใช้เพื่อลด ความเสียหาย

3. ความเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ.

3.1 บทบัญญัติดังกล่าวมีความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 ในมาตรา 119 ทวิ

3.2 การกำหนดให้มีการบันทึกการของเสียหรือสารอันตราย ซ้ำซ้อนกับข้อบังคับการตรวจเรือ ฉบับที่ 27 ซึ่งออกมารองรับการตรวจเรือตามอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกันมลพิษจากเรือ

3.3 การใช้คำบางคำในบทบัญญัติ เช่น “กัปตันเรือ” “หัวหน้าท่าเทียบเรือ” ซึ่งแตกต่างไปจากกฎหมายอื่น และได้ให้คำนิยามไว้ จะก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติได้

3.4 การกำหนดขนาดเรือที่จะออกเป็นกฎกระทรวง จะซ้ำซ้อนกับอำนาจทางกฎหมายของหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง และต้องพิจารณาให้สอดคล้องกับอนุสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องด้วย

3.5 การกำหนดให้ทำรายงานถึงเหตุการณ์ที่อาจทำให้เกิดความจำเป็นต้องทิ้งของเสียหรือสารอันตรายเพื่อการรักษาชีวิตหรือความปลอดภัยของเรือและสิ่งติดตั้งในทะเลต่อหัวหน้าท่าเทียบเรือนั้น ไม่น่าจะปฏิบัติได้เพราะเป็นภาวะฉุกเฉินที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ล่วงหน้าและหัวหน้าท่าเทียบเรือก็ไม่มีอำนาจในการอนุญาตหรือพิจารณาว่าเหตุการณ์นั้นเป็นความจำเป็นหรือไม่

3.6 การทิ้งของเสียหรือสารอันตรายมีความผิดและกำหนดโทษทางอาญาไว้ทั้งโทษจำคุก และโทษปรับ แต่ไม่ได้มอบอำนาจให้ผู้ใดเป็นผู้วินิจฉัยและอนุญาตให้มีการปล่อยทิ้งเมื่อมีความจำเป็น จะเกิดปัญหาข้อโต้แย้งทางกฎหมายได้

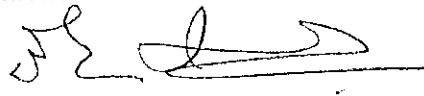
พร้อมนี้ได้แนบตารางเปรียบเทียบระหว่างพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทยที่เกี่ยวข้องกับ
ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและชายฝั่ง พ.ศ. มาด้วยแล้ว
รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

กระทรวงคมนาคมพิจารณาแล้ว เห็นพ้องด้วยกับกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาต่อไปด้วย

ขอแสดงความนับถือ

พลเรือเอก

(ธีระ ห้าวเจริญ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

สำนักงานปลัดกระทรวง

สำนักนิติการ

โทร. 0-2281-3982

โทรสาร 0-2280-6116

ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 และข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ ฉบับที่ 27 พ.ศ. 2542 กับร่างพระราชบัญญัติส่งเสริม
การบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย 2456	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง	หมายเหตุ
มาตรา 102 นายเรือที่ได้รับประกาศนียบัตรแสดงความรู้ทุกคนต้องใช้ความระมัดระวังในการควบคุมเรือโดยเต็มความสามารถเพื่อมิให้เกิดอุบัติเหตุ หรืออันตรายอย่างใดๆ และถ้ามีเหตุอย่างใดๆ เกิดขึ้นในหน้าที่ขณะที่ตนกระทำการควบคุมเรือนั้นอยู่ นายเรือสำลานั้นต้องรายงานเหตุที่เกิดขึ้นนั้นต่อเจ้าหน้าที่ดังต่อไปนี้ 1. สำหรับเรือที่ยังไม่ออกจากเขตท่าไปทะเลในทันทีทันใด ถัดเวลาที่เกิดเหตุ ให้ยื่นรายงานต่อเจ้าท่าภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง แต่ถ้าเรือสำลนั้นกำลังจะออกจากท่าไปสูทะเล ก็ให้ส่งรายงานโดยทางไปรษณีย์ลงทะเลเขียนในโอกาสแรกที่จะส่งได้ หรือแฉะแจ้งความต่อกรมการอำเภอ หรือตำรวจท้องที่ใกล้เคียง หรือฝากรายงานนั้นไว้แก่เจ้าพนักงานศุลกากร ณ ท่าบลใกล้เคียง เพื่อส่งให้เจ้าท่าต่อไป รายงานนั้นต้องแจ้งให้ชัดเจนถึงข้อเหล่านี้ (1) ตำบลที่เกิดเหตุพร้อมทั้งแผนที่สังเขปถ้าสามารถกระทำได้ (2) วัน เดือน ปี ที่เกิดเหตุ	มาตรา 94 เมื่อมีภัยคุกคามที่มีนัยสำคัญว่าอาจจะมีการปล่อยทิ้งหรือการรั่วไหลของน้ำมันหรือสารที่ก่อให้เกิดมลพิษตามมาตรา 91 เจ้าของ หรือผู้ควบคุมเรือ หรือเจ้าของ หรือผู้ครอบครองสิ่งติดตั้งในทะเล หรือผู้ที่ดำเนินการหรือปฏิบัติการแล้วแต่กรณีหรือผู้ที่พบเห็นเหตุการณ์เช่นว่านั้น จะต้องรายงานถึงภัยคุกคามที่เกิดขึ้นนั้นต่อหัวหน้าท่าเทียบเรือถึงกรณีความเป็นไปได้ในการปล่อยทิ้งหรือการรั่วไหลไปสู่ที่อื่นๆ นอกเหนือจากท่าเทียบเรือโดยพลัน มาตรา 95 ให้ผู้ที่มีหน้าที่รายงานต่อหัวหน้าท่าเทียบเรือตามมาตรา 94 จัดทำรายงานโดยระบุในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภัยที่คุกคาม ดังนี้ (1) เหตุการณ์ซึ่งเป็นสาเหตุของภัยที่คุกคาม (2) สภาพของทะเลและอากาศในขณะที่เกิดภัยคุกคาม (3) ประเภทและปริมาณของน้ำมันแต่ละชนิดที่บรรทุก และที่อาจถูกปล่อยทิ้งหรือรั่วไหล (4) ประเภทและปริมาณของสารที่ก่อให้เกิดมลพิษที่บรรทุก และปริมาณความเข้มข้นของสารที่ก่อให้เกิดมลพิษแต่ละชนิดที่อาจถูกปล่อยทิ้งหรือรั่วไหล (5) มาตรการที่ใช้เพื่อลดความเป็นไปได้ของความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น	พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย 2456 กำหนดให้นายเรือรายงานเหตุต่อเจ้าท่า หรืออำเภอ หรือตำรวจท้องที่ ส่วนในร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ให้รายงานต่อ “หัวหน้าท่าเทียบเรือ” แต่มิได้ให้คำนิยามไว้ และไม่มีปรากฏในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย 2456

ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 และข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ ฉบับที่ 27 พ.ศ. 2542 กับร่างพระราชบัญญัติส่งเสริม
การบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย 2456	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง	
(3) ชื่อเจ้าของเรือหรือตัวแทน และเลขทะเบียนเรือ (4) สาเหตุที่เกิด และกรณีแวดล้อม (5) ความเสียหายที่ได้รับ (6) ถ้าเป็นเรือที่มีสมุดปุม ก็ให้คัดข้อความประจำวันที่ยัดไว้ในสมุดปุมทั้งปากเรือ และท้องเรือแนบมาด้วย 2. สำหรับเรืออื่นๆ นอกจากในอนุมาตรา 1 ให้รายงานเหตุที่เกิดขึ้นนั้นต่อเจ้าท่า หรือแจ้งความต่อกรมการอำเภอ หรือตำรวจท้องที่ใกล้เคียงภายในเวลาสี่สิบแปดชั่วโมง 3. กรมการอำเภอหรือตำรวจท้องที่ เมื่อได้รับแจ้งความแล้วให้ไต่สวนและจัดการตามหน้าที่ และให้รีบส่งสำเนาการไต่สวนนั้นไปให้เจ้าท่าท้องถิ่นหรือกรมเจ้าท่าทราบ		
มาตรา 103 นายเรือหรือผู้ควบคุมเรือผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 99 มาตรา 100 หรือมาตรา 102 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองร้อยบาทถึงสองพันบาท	มาตรา 136 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 94 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท	

ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 และข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ ฉบับที่ 27 พ.ศ. 2542 กับร่างพระราชบัญญัติส่งเสริม
การบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

กฎข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ ฉบับที่ 27 พ.ศ. 2542	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง	หมายเหตุ
ข้อ 5 กฎข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับกับเรือที่เข้ามาหรือปฏิบัติงานอยู่ในน่านน้ำไทย และอาณาเขตอธิปไตยของประเทศไทย ดังนี้ (1) เรือกลเดินทะเลที่มีขนาดตั้งแต่ 400 ตันกรอสขึ้นไป (2) เรือบรรทุกน้ำมัน หรือเรือที่บรรทุกสารเหลวมีพิษ หรือเรือที่บรรทุกแก๊สเหลวมีพิษ ขนาดตั้งแต่ 150 ตันกรอสขึ้นไป ข้อ 6 ภายใต้บังคับ ข้อ 5 (1) เรือบรรทุกน้ำมันที่มีขนาดตั้งแต่ 150 ตันกรอสขึ้นไป ต้องมีสมุดบันทึกน้ำมัน เล่ม 1 และเล่ม 2 (2) เรือกลเดินทะเลที่ใช้เรือบรรทุกน้ำมัน ที่มีขนาดตั้งแต่ 400 ตันกรอสขึ้นไป จะต้อง มีสมุดบันทึกน้ำมัน เล่ม 1 (3) เรือที่บรรทุกสารเหลวมีพิษ ต้องมีสมุดบันทึกสารเหลวมีพิษ การบันทึกลงในสมุดบันทึกน้ำมัน หรือสมุดบันทึกสารเหลวมีพิษ ให้เป็นไปตามอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกันมลพิษจากเรือ ค.ศ. 1973 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพิธีสาร ค.ศ. 1978	มาตรา ๘๒ ให้กัปตันเรือที่บรรทุกของเสียหรือสารอันตราย หรือเรือขนาดใหญ่ที่มีระวางขับน้ำตามที่กำหนดในกฎกระทรวง หรือผู้ครอบครองสิ่งติดตั้งในทะเล มีหน้าที่จดบันทึกรายการของเสียหรือสารอันตรายในเรือ หรือในสิ่งติดตั้งในทะเลรวมทั้งบันทึกปริมาณการปล่อยทิ้งของเสียหรือสารอันตรายดังกล่าวนั้น รายละเอียดและประเภทของของเสียหรือสารอันตราย รวมทั้งหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการในการจดบันทึกให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา 135 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 92 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท	การบันทึกรายการเกี่ยวกับน้ำมันและสารเคมีในเรือตามกฎหมายข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ ฉบับที่ 27 พ.ศ. 2542 กำหนดให้ใช้แบบตามอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกันมลพิษจากเรือ ค.ศ. 1973 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพิธีสาร ค.ศ. 1978 ซึ่งเป็นมาตรฐานสากลสำหรับการขนส่งทางทะเล และนายเรือต้องเป็นผู้ลงนามรับรองบันทึกดังกล่าว "กัปตันเรือ" ในร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ไม่มีคำนิยามและไม่มีปรากฏในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย 2456

ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 และข้อบังคับสำหรับการตรวจเรือ ฉบับที่ 27 พ.ศ. 2542 กับร่างพระราชบัญญัติส่งเสริม
การบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย 2456	ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง	
มาตรา 119 ทวิ ห้ามมิให้ผู้ใดเท ทิ้ง หรือทำด้วยประการใด ๆ ให้น้ำมันและเคมีภัณฑ์หรือสิ่งใด ๆ ลงในแม่น้ำ ลำคลอง บึง อ่างเก็บน้ำหรือทะเลสาบอันเป็นทางสัญจรของประชาชนหรือที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน หรือทะเลภายในน่านน้ำไทย อันจะเป็นเหตุให้เกิดเป็นพิษต่อสิ่งมีชีวิตหรือต่อสิ่งแวดล้อมหรือเป็นอันตรายต่อการเดินเรือในแม่น้ำ ลำคลอง บึง อ่างเก็บน้ำหรือทะเลสาบดังกล่าว ผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และต้องชดใช้เงินค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปในการแก้ไขสิ่งเป็นพิษหรือชดใช้ค่าเสียหายเหล่านั้นด้วย	มาตรา 91 ห้ามผู้ใดปล่อยทิ้งน้ำมัน ของเสีย หรือสารอันตรายจากสิ่งติดตั้งในทะเล หรือจากเรือหรือยานพาหนะอื่นใดลงสู่ทะเล เว้นแต่ในกรณีจำเป็นอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เพื่อรักษาชีวิตของบุคคล หรือเพื่อความปลอดภัยของเรือหรือสิ่งติดตั้งในทะเลนั้น โดยที่จะต้องได้มีการกำหนดมาตรการที่จำเป็นและเป็นไปได้เพื่อป้องกันปัญหาเช่นนั้นไว้ล่วงหน้า มาตรา 134 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 91 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	